DNES
Vedoucí redakce: Lukáš Marek
Regionální obchodní manažer: Pavel Hejl
Inzerce: 564 606 312
Brněnská 71, Jihlava
tel.: 516 202 110, radek.laudin@mfdnes.cz
Předplatné a distribuce: 225 555 522
predplatne@mafra.cz

Houslistka Markéta Dobešová miluje dlouhé túry, zdolala i nejtěžší trek Evropy. O něm je i její kniha.

Jana Nedělková
redaktorka
MF DNES

„Našla jsem se až v horách“

Další vášeň? Hudba! Na housle hraje Markéta Dobešová, rodačka z Nového Města na Moravě, již od dětství. Nyní působí jako první houslistka orchestru Divadla J. K. Tyla v Plzni. Foto: Petra Klačková

NOVÉ MĚSTO NA MORAVĚ, PLZEŇ Do Markéty Dobešové (35), křehké mladé ženy, by málokdo řekl, že dokáže vláčet po horách krosnu o bezmála polovině své váhy a zdolávat kilometry a převýšení, jež dávají zabrat i ostříleným cestovatelům. Na horské hřebeny vyhnaly před deseti lety profesionální houslistku vnitřní splíny a hledání sebe sama. V divočině si nakonec utřídila životní hodnoty a jako bonus zařadila dlouhé túry do běžného života. O zdolání nejtěžšího treku Evropy - 880 kilometrů dlouhé Pyrenejské vrcholové cesty, vedoucí sněhovými poli, nebezpečnými balvaništi i úseky bez cest v ostrých stoupáních, napsala nyní rodačka z Nového Města na Moravě knihu.

Knížka má podtitul Cesta na vrcholy Pyrenejí a do hlubin duše. Už to napovídá, že cílem treku nebyl „jen“ sportovní výkon...
Ve čtyřiadvaceti letech nastal v mém životě zlom, kdy se mi spousta věcí nepovedla. Ať už v kariéře, tak v životě jako takovém. Hledala jsem tehdy nějaký impuls, aby se u mě něco změnilo, nebo spíš možná srovnalo.

Takže jste vyrazila do hor?
Ano, nějaká delší cesta se mi jevila jako jediné řešení. Věřila jsem, že tam najdu nový životní směr. Tak nastal čas na můj první větší trek - 747 kilometrů dlouhý přechod Alp z Mnichova do Benátek s parťákem Matějem. Myslela jsem, že to tím skončí, ale nakonec se tak nestalo. Náročných a demotivujících situací v mém životě naopak ještě přibylo, přišel i rozchod s tehdejším přítelem, takže bylo jasné, že musí přijít ještě nějaká další cesta.

Rovnou jste tedy zvolila nejtěžší evropský trek - přechod Pyrenejí od Atlantiku ke Středozemí. Stačilo to na znovunalezení sebe sama?
Nezměnilo mi to sice život jako takový, jak jsem možná trochu čekala, ale pohled na něj určitě ano. Uvědomila jsem si, že spousta věcí, na nichž jsem až přehnaně lpěla, nejsou až tak podstatné. A naopak jiné skutečnosti, kterým jsem pozornost vůbec nevěnovala, se najednou ukázaly jako zásadní. Srovnala jsem si žebříček hodnot - co pro mě je vlastně v životě důležité.

Můžete to trochu přiblížit?
V té době jsem byla plná zhrzenosti ze série kariérních „selhání“, ale v horách náhle tyto problémy úplně ztratily váhu. Já jsem předtím vlastně pořád cvičila na nějaké konkurzy. Byť jsem hrála šest let první housle v Orchestru Národního divadla, vždy jen na dobu určitou, třeba jako záskok, výpomoc. Mým cílem ale bylo stát se plnohodnotným členem souboru. Dřela jsem, snažila se a nebyla jsem špatná, jen byl prostě vždycky někdo lepší.

Konkurence mezi houslisty je tak veliká?
To si pište! Představte si, že na konkurz cvičíte třeba čtvrt roku - a přijde tam třicet fakt nabouchaných, perfektních houslistů, a uspět může jen jeden. A jste třeba třetí, takže máte smůlu. Stane se to jednou, stane se to po páté. To vás pak samozřejmě mrzí.

Nakonec jste ale našla uplatnění v plzeňském Divadle J. K. Tyla, kde jste první houslistkou orchestru. Hrajete tam už deset let. Souvisel odchod do Plzně s vaší pyrenejskou cestou?
Na trek jsem vyráželа pár měsíců poté, co jsem získala angažmá v Plzni. Brala jsem to jako selhání. Vždyť já chtěla hrát v Praze, na nejvyšší úrovni! Navíc v Plzni jsem nikoho neznala, přijela tam se dvěma igelitkami věcí a houslemi, žila na ubytovně. Ale právě na treku Pyrenejemi jsem nalezla smíření s tímto životním směrem. Uvědomila jsem si, jak je skvělé, že se mohu věnovat tomu, co mě baví. Jen to prostě nebudu dělat na té úplně špičkové metě, ale tam, kde mě chtějí, a váží si mé práce. Více jsem se tehdy zaměřila i na nový vztah, v té době velmi čerstvý. Z přítele Josefa se stal později i můj manžel, s nímž mám skvělého syna.

Svůj cíl po stránce duševní tedy cesta splnila. Jak jste zvládla cestu po stránce fyzické? Od pohledu jste velmi drobná, musíte mít tedy asi skvělou kondici?
V té době u mě o fyzičce nemohla být ani řeč. Nejsem ze sportovně založené rodiny a jelikož jsem od malička hrála na housle a trávila plno času cvičením - na konzervatoři klidně osm hodin denně, na nějaké toulky přírodou nebo pravidelný sport mi čas moc nezbýval. Na přechod Pyrenejí jsem tedy vyrazila dost nepřipravená a i s minimem zkušeností.

Na túru jste se vydala s Kamilem, jehož jste do té doby neznala, a sehnala ho na inzerát. To bylo také dost odvážné. Jak jste si „sedli“?
Brzy se ukázalo, že fyzicky je na tom výrazně lépe, měl zkušenosti i z Himálají, běhal maratony. Většinou tak šel pěkný kus přede mnou. Takže mám spoustu fotek, kdy mě zachycoval, jak se plahočím do kopce, zatímco on už někde odpočívá. Když jsem se pak konečně dostala úplně vyřízená k němu, hned se dal zase do chůze a chtěl pokračovat (*smích*). Počítal nám časy, nastoupané metry, počet kilometrů, které musíme urazit, abychom danou etapu zvládli. Byli jsme každý úplně jiný, což přinášelo různé situace, ale museli jsme nějak společně fungovat. Ta cesta vás na sebe nafixuje nakonec víc, než si vůbec připouštíte.

V knize ale zmiňujete i situaci, kdy se vaše cesty rozdělily...
To bylo vyvrcholení krize, v níž jsem se na cestě ocitla. Měla jsem úžeh, bylo mi zle, do toho únava, nedostatek jídla i pití. Po několika dnech takového stavu jsem se ocitla na dně, Kamil mi místy nesl i batoh. Neměla jsem už vůbec energii a odhodlání jít dál. V onen krizový den chtěl Kamil ještě vylézt šíleným terénem dalších několik stovek výškových metrů na chatu, kde bychom si dali večeři a přespali. Byla jsem už hysterická a pohádali jsme se, takže mě nechal na místě a odešel. Hodil mi naštěstí stan; později se totiž přihnala šílená horská bouře. Z posledních sil jsem si ten stan na všudypřítomném kamení postavila a prožila asi nejhorší noc mého života. Myslela jsem, že je to konec, celé údolí se chvělo, blesky padaly všude kolem, déšť bičoval můj chabý přístřešek. Hlavou se mi honilo vše možné, brečela jsem.

Zvládla jste to ve zdraví?
Kupodivu ano. Ráno jsem měla vše promoklé, stan byl zbořený, ale byla jsem živá. Ze samého štěstí jsem pak ten krpál k chatě za Kamilem vyběhla jak nic.

Byla jste na něj naštvaná?
Pocity vzteku, bezmoci, ale také mnoho dalších emocí, jsem si prožila právě při té bouři. Došlo mi díky tomuto zážitku plno věcí - třeba právě i to, že Kamil nemá povinnost mě zachraňovat. Že za sebe a své kroky jsem odpovědná jen já sama, nemohu to břemeno přehazovat na někoho jiného. Bouře byla také určitým zlomem celé cesty, kdy jsem si konečně více ujasnila své životní priority.

Pojďme raději k veselejším zážitkům. Jaké místo vás nejvíc okouzlilo?
Pyrenejský trek je celý nádherný, okouzlující místa tam jsou každý den. Ale mé vnímání dost ovlivňuje i to, jaký příběh jsme na těch místech prožili. Líbila se mi tak jeskyně Harpéa, v níž jsme přespali, a v noci viděli nádherné hvězdy. Nebo hora Canigou, poslední dvoutisícovka naší cesty, takže jsme s jejím zdoláním slavili malé vítězství, že ty „velké“ Pyreneje jsou už za námi. Zažila jsem tam chvilku usebrání, vděčnosti, dojetí, čímž se to místo pro mě stalo výjimečné. Často mě ale ohromovaly výjevy zcela „obyčejné“ - když jsme procházeli orosenou horskou loukou a celá scéna kolem nás se diamantově třpytila. Výjev mě natolik uchvátil snad právě proto, že byl vlastně všední. Dokládá to, že úžasný svět lze spatřit i na louce za domem.

Jak jste řešili nocleh, stravování?
Spali jsme různě - ve stanu, na turistických chatách nebo v různých útulnách a nouzových přístřešcích. Občas to byly boudy obývané třeba ovcemi, takže jsme nocovali na skutečně „voňavém“ podkladu, který ale báječně hřál (*smích*). S jídlem to bylo místy náročné. Vesnicemi, kde byl obchod, se procházelo jen jednou za čas, stejně tak fungující chaty nebyly na trase rozhodně denně. Většinu jídla jsme si tak museli nést na zádech.

Vařili jste si tedy instantní věci?
Ne, neměli jsme ani vařič. Nechtělo se nám ho tahat, a řešit navíc plynovou bombu. Jedli jsme věci za studena - taková klasika byla štangle salámu nebo třeba čokoláda. Je ale pravda, že občas jsme měli fakt hlad. Ne vždy se nám totiž povedlo s jídlem vyjít. Když jsme pak dorazili na nějakou chatu, většinou jsme se nacpali k prasknutí (*smích*).

Vaše vybavení přežilo 36 dní putování bez úhony?
Rozhodně ne. Řešili jsme po cestě hned několik rozbitých věcí. Opakovaně jsme složitě opravovali batohy, místy to už vypadalo, že kvůli tomu bude muset naše cesta skončit. Kamilovi se rozlepila bota a mé kalhoty už ke konci trasy také dosloužily - posledních pár dní jsem šla s dírou přes celý zadek. Jiné jsem ale neměla. Jeden ochotný gentleman ve vsi, jíž jsme procházeli, mi je vyspravil izolepou. Ta se mi ale lepila na kůži, takže nadělala víc škody než užitku. Škod na těle ale bylo mnohem víc, třeba Kamilovi slezlo hned několik nehtů na nohou.

Jaké byly pocity v cíli trasy?
Když jsme dospěli do města Banyuls-sur-Mer na pobřeží Středozemního moře, cítili jsme obrovskou euforii a štěstí. Měli jsme pocit, že to na nás musí každý vidět, co jsme dokázali, a obdivovat nás. Jenže žádné fanfáry se nekonaly, lidé na pláži si hleděli svého. Bláznů, co lezou do moře v rozedraném oblečení, si nikdo nevšímal. Naštěstí to nakonec zachránila jedna turistka, která nám udělala pár fotek na památku.

V dlouhých trecích jste našla zalíbení. Nadchla jste pro ně i svého přítele, který se stal později vaším mužem?
Manžela jsem samozřejmě nakazila. Přijela jsem totiž domů vždy plná zážitků, tak si to chtěl zkusit také. Rok po mně šel stejný trek přes Pyreneje - a dokonce sám. Strašně jsem se o něj bála, ale zvládl to. Vyrážíme ale samozřejmě i na společné treky.

Na cestě Nejvyšším zdolaným vrcholkem na treku přes Pyreneje byla hora Pic de les Nou Fonts, vysoká 2 851 metrů (na snímku). Horských štítů, kopců, balvanišť i úseků zcela bez cest bylo ale na 880 kilometrů dlouhé trase bezpočet. Foto: archiv Markéty Dobešové

Profil
Markéta Dobešová (35)

- Pochází z Nového Města na Moravě, kde strávila dětství.
- **Na pražské konzervatoři vystudovala hru na housle.**
- Šest let hrála první housle v Orchestru Národního divadla Praha, souběžně spolupracovala i s dalšími hudebními tělesy.
- Nyní **je deset let první houslistkou orchestru v Divadle J. K. Tyla v Plzni.**
- **Její vášní je cestování, hlavně dálkové treky**. Na kontě má mimo jiné přechod Alp z Mnichova do Benátek (700 km), překonání Pyrenejí od Atlantiku ke Středozemí (880 km), švédskou Královskou cestu (450 km) či trek po karpatském oblouku (přes 2000 km).
- **O přechodu Pyrenejí, a nejen o něm, vyšla nyní její kniha** Trek, pot a slzy.
- Věnuje se i geocachingu.
- O svých cestách a životě píše blog Čtyřhranné zápisky.
- S manželem a čtyřletým synem žije v Plzni.
- **V pondělí 8. prosince v 18 hodin má přednášku** v knihovně v Novém Městě na Moravě.

Jaké cesty už za sebou máte?
Rozhodli jsme se, že společně přejdeme Karpaty - na etapy, bez časových limitů, podle toho, jak budeme mít zrovna volno. Zdolali jsme už jejich rumunskou a ukrajinskou část, pak jsme se napojili na srbské Karpaty, přes ty na Balkánské hory. Přešli jsme Starou planinu v Bulharsku a skončili až u moře. Dohromady jsme nachodili kolem tří tisíc kilometrů, nicméně nám ještě chybí nějaký kus Karpat na Slovensku. Nejdelší úsek, který jsme šli naráz, bylo 1 200 kilometrů. Dali jsme je za 38 dní. Jinak to byly spíš menší trasy.

Jak do vašeho cestování zasáhlo před čtyřmi lety narození syna?
Než se narodil, plánovali jsme, že chceme dál chodit po horách. Naše vize byla, že ho dáme jednou za rok na dva týdny na hlídání babičce a vyjedeme. Když ale přišel na svět, samozřejmě jsme se do něj okamžitě zamilovali a chtěli, aby byl součástí našich vzpomínek. Nechtěli jsme ty velké věci zažívat bez něj. Hledali jsme tedy způsob, jak dělat to, co máme rádi, i s ním.

Našli jste jej?
Ano, podnikli jsme několik úžasných kočárkových výprav. Největší extrém bylo 200 kilometrů přes Malé Karpaty, potom jsme vyrazili třeba na 600 kilometrů dlouhý přechod kontinentálního Dánska.

Do Karpat jste asi měli nějaký pořádný terénní kočár, že?
Vůbec. Když se syn narodil, byli jsme finančně vyždímaní po rekonstrukci bytu, takže jsme peníze na nějaký super terénní kočárek neměli. Maminka mi přinesla obyčejný městský kočár z bazaru, s kolečky, která se neustále rozbíjela - a já za něj byla fakt vděčná. Ale všechny cesty jsme s ním zvládli, i když jsme se pořádně nadřeli. Když pak syn povyrostl, pořídili jsme krosnu na nošení a teď už ledacos ujde sám.

Žijete deset let v Plzni. Vracíte se i na Vysočinu - do Nového Města na Moravě, odkud pocházíte?
V poslední době víc, a to hlavně kvůli synovi, jemuž chci ukázat kraj, kde jsem vyrůstala. Vystoupali jsme spolu třeba na všechny osmistovky Žďárských vrchů. Byla bych moc ráda, kdyby to tady měl rád tak, jak jsem to měla ráda já.

Brzy máte v novoměstské knihovně přednášku o přechodu Pyrenejí i o vaší nové knize, jež tuto cestu popisuje. Můžete knížku trochu představit? Pro koho je určena?
Ráda používám slova skvělé knižní blogerky, která mi jako první napsala recenzi. Kniha je určena pro všechny. Pro lidi, co rádi chodí, i pro ty, kteří rádi čtou. Je to román, v němž vyprávím svůj příběh. I když mým cílem nebylo nikoho inspirovat k nějaké podobné cestě, věřím, že můj příběh takový potenciál má.